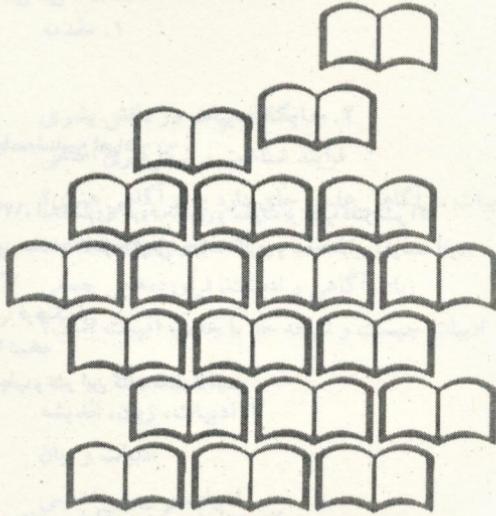

کندوکلوی در
جامعه‌شناسی ادبیات
فرهنگ ارشاد

فهرست مطالب

۹	پیش‌گفتار
۱۱	۱. مقدمه
۳۳	۲. جایگاه ادبیات در دانش بشری
۳۳	فرآیند شناخت و شکل‌گیری آگاهی
۳۹	آیا ادبیات در آگاهی علمی جای دارد یا در آگاهی هنری؟
۴۶	هنر، ادبیات، جامعه
۵۰	زیان، آگاهی و ادبیات، فرآورده‌هایی جمعی
۵۴	ادبیات چیست و تا چه حد با جامعه آمیخته است؟
۶۳	۳. ادبیات، زبان، اندیشه
۶۳	ادبیات و زبان
۷۲	ادبیات و زیبایی‌شناسی
۸۳	۴. بررسی متون موجود و مبانی نظری
۹۳	مکاتب و جنبش‌های نظری ادبی / اجتماعی
۹۴	کلاسیسم
۹۶	روشن‌گری و رُماناتیسم
۱۰۹	رُماناتیسم نو یا دنباله‌ی رُماناتیسم

۲۹۷	۹. ساختارگرایی تکوینی
۳۰۱	ساختارگرایی تکوینی گلدمان
۳۱۴	مفاهیم اساسی ساختارگرایی تکوین
۳۱۸	مبانی پارادایمی ساختارگرایی تکوینی نقد اثر ادبی
۳۲۵	۱۰. بررسی داستان رستم و اسفندیار در چارچوب ساختارگرایی تکوینی
۳۳۷	شرایط زندگی فردوسی و پایگاه اجتماعی او
۳۴۱	انگیزه و هدف فردوسی در سروdon شاهنامه
۳۴۳	مروزی بر داستان رستم و اسفندیار
۳۵۰	شخصیت‌های داستان
۳۶۰	ساختارگرایی تکوینی در داستان رستم و اسفندیار
۳۷۹	داستان رستم و اسفندیار، اوج ترازدی
۳۸۹	منابع
۴۰۱	نمایه

۱۱۲	فرمالیسم یا صورت‌گرایی
۱۱۴	پدیده‌ارشناسی
۱۲۲	نظریه‌ی دریافت
۱۲۹	نقد عملی و نقد جدید
۱۳۵	ساختارگرایی
۱۴۸	پس‌ساختارگرایی
۱۵۰	ژاک لاکان
۱۵۴	دریدا، پس‌ساختارگرایی، و اسازی
۱۶۷	۵. انواع ادبی
۱۷۹	رمان
۱۸۶	رمان در ایران
۱۸۹	شعر در ایران
۱۹۷	۶. ادبیات عامیانه به منزله‌ی پایه‌ای برای انواع ادبی
۲۰۲	ادبیات شبکه‌ای از روابط اجتماعی
۲۰۵	بعضی ویژگی‌های جامعه‌شناسخی ادبیات عامیانه
۲۱۴	انواع الگویی ادبیات عامیانه
۲۱۷	۷. مبانی زیبایی‌شناسی در انواع ادبی با توجه به جنبه‌های اجتماعی
۲۲۱	مروری بر برخی رویکردهای زیبایی‌شناسی
۲۲۸	زیبایی‌شناسی و انواع ادبی
۲۳۰	۱. تخلیل
۲۵۲	۲. افسانگی
۲۵۵	۳. نوآوری
۲۶۵	۸. چایگاه سبک‌شناسی در جامعه‌شناسی ادبیات
۲۷۵	سبک کلی یا دوره و سبک شخصی
۲۷۹	مروری گذرا بر سبک‌ها ادب فارسی

پیش‌گفتار

در سپهر اندیشه و آگاهی بشری ادبیات جایگاه برجسته‌ای دارد، ولی شاید این برجستگی آن چنان که باشته و شایسته ادبیات است شناسایی نشده است. ماده‌ی نخستین و اجتناب‌ناپذیر ادبیات زبان است و زبان نیز خود عنصر شالوده‌ای فرهنگ و تمدن هر جامعه به‌شمار می‌آید. به‌نظر می‌رسد کمتر تمدن درخشان و ریشه‌داری را در جهان بتوان تصور کرد که در بردارنده میراث ادبی کم‌توش و توانی باشد. ادبیات بستر پویایی فرهنگ هر جامعه است، و فرهنگ نیز میراث انسانی اقوام و جوامع مختلف و هم‌چنین وجه تمایز انسان از دیگر جانوران است.

پیوند تنگاتنگ ادبیات با فرهنگ و پذیرش جایگاه فرهنگ به‌عنوان گوهر زندگی اجتماعی، پیوند ساختاری ادبیات و جامعه را روشن می‌سازد. برای نمونه منابع باستانی، هم‌چون مهابهارات و داستان‌های پنج‌گانه‌ی بیدپایی هندی و شاهنامه و کلیله و دمنه (متن ایرانی شده‌ی داستان‌های بیدپایی)، که همه سرشار از شرح پایگاهها و روابط اجتماعی در سطح فردی و گروهی‌اند، درهم‌تندیگی جدایی‌ناپذیر و ریشه‌دار ادبیات و زندگی اجتماعی را گواهی می‌دهند. این وضعیت از دیرباز تاکنون نه فقط کاستی نیافته که بیان واقعیت‌های اجتماعی در ادبیات نوین بسی کارکردی‌تر شده است. شاید چندان بی‌راه نباشد که گفته شود راز ماندگاری رمان‌های معروف جهان توصیف ظرایف اجتماعی و کشاکش‌های گروهی و فردی است که با بیانی اثربخش نمایان شده است. در سال‌های نخستین جنگ تحملی، مردم شهر اهواز زندگی دشواری را می‌گذراندند. این احمد محمود بود که در قالب داستان، شهر سوخته‌ی خود را توصیف کرد.

نویسنده‌ی این اثر که دوران دانش‌آندرزی رسمی خود را در سطح دانشگاهی در موضوع تخصصی مهاجرت به پایان رسانده، پس از اشتغال به کار دانشگاهی، به پژوهش در پیرامون این موضوع پرداخته و سپس از مهاجرت نیروی انسانی به مهاجرت اندیشه (یا مهاجرت نخبگان) و فرار مغراها و از آن رهگذر به وادی علم، هنر و ادبیات (به منزله‌ی جلوه‌هایی از فرآورده‌های اجتماعی) سر برآورده است. با این‌همه دو نیروی توان‌مند در برانگیزاندن نویسنده به گام‌هادن در قلمرو جامعه‌شناسی ادبیات سخت کارگر افتاد. یکی از آن دو، شرکت در کلاس‌ها و گفتارهای استاد آریان پور در دهه‌ی ۱۳۴۰ و اوایل دهه‌ی ۱۳۵۰ و سپس بهره‌گیری از آثار نوشتاری ایشان (جامعه‌شناسی هنر، فرویدیسم و اشاراتی در ادبیات و عرفان، و کتاب به ظاهر کوچک آینین پژوهش) بود که این دانشجو را به بازخوانی نظام‌مند برخی از آثار ادبی کلاسیک خودمان کشاند؛ آثاری که هر کدام منبعی برجسته و حتی، به‌خودی خود، کنشی جامعه‌شناسانه‌اند. پس از تأثیرپذیری از این رابطه‌ی استاد-شاگردی، نوبت تأثیر شاگردان بر معلم‌شان رسید! و آن تشویق و واکنش نیروی جوانی بود که طی چند سال در کلاس درس «جامعه‌شناسی ادبیات» شرکت می‌کردند و هرچه تجربه و توانایی معلم‌شان بیشتر می‌شد، آن‌ها نیز به این حوزه‌ی دانشی دل‌بستگی بیشتری نشان می‌دادند و به سهم خود مشوقی اثргذار در فراهم آوردن این کتاب شدند. شاید بیش از همه آن‌ها بودند که نیاز به چنین منبعی را همواره به طور مستقیم و غیرمستقیم خاطرنشان می‌ساختند. ولی، گفت‌وگو و گام‌زن در این وادی گسترش و بسیار حساس، که سر می‌شکند دیوارش، جسارتی می‌خواست که تشویق آن نیروی جوان، خوف ورود به این وادی را از من‌گرفت و «زدیم بر صفحه‌ی رندان و هرچه بادا باد!».

در فراهم آوردن این اثر، یاری و پشتیبانی همسر ارجمند، خانم آذر مینا، که خود دستی و علاقه‌ای در ادبیات دارند، همواره باعث دلگرمی و پویندگی این دانشجو بوده است. در میان دانشجویان گرامی، نام حافظ احمدی را نباید فراموش کنم که منابع زیادی را سخاوت‌مندانه برایم گرد آورد و در دسترس من قرار داد؛ سپاس‌گزاری از او به راستی خشنودم می‌کند. از انتشارات آگه که به چاپ و نشر این اثر همت گماشته سپاس‌گزارم.

ف. ۱.

پائیز ۱۳۹۰

مقدمه

اکنون تدریس جامعه‌شناسی در دانشگاه‌های ایران عمری هفتاد ساله یافته؛ و این جریان از وضعیت یک درس دو یا سه ساعته در برنامه‌ی هفتگی دوره‌ی کارشناسی (لیسانس) در دانشکده‌ی ادبیات دانشگاه تهران شروع شده تا به امروز، که به شکل‌گیری دانشکده‌ها و گروه‌های مختلف علوم اجتماعی در سازمان دانشگاه‌های کشور انجامیده است. مباحث جامعه‌شناسی در سال‌های نخست زیرعنوان «علم‌الاجتماع» تدریس می‌شد و سپس در دهه‌ی ۱۳۲۰ به پیشنهاد استاد غلام‌حسین صدیقی — که خود بنیان‌گذار جامعه‌شناسی در ایران بودند — عنوان رسمی جامعه‌شناسی به‌خود گرفت و به سرعت پذیرفته شد. هم‌چنین نزدیک به نیم قرن است که مباحثی در ارتباط با جامعه‌شناسی ادبیات وارد برنامه‌های آموزشی دانشگاهی ما شده است. چنان‌که بازهم استاد صدیقی به منزله‌ی نخستین مدرس دانشگاهی، از سال ۱۳۴۸ درسی را با عنوان اجتماعیات در ادبیات در بخش علوم اجتماعی دانشکده‌ی ادبیات دانشگاه تهران پیشنهاد و خودشان شروع به تدریس آن نمودند. سپس یکی دو ده طول کشید تا در اواخر دهه‌ی ۱۳۶۰، مبحث مزبور با عنوان جامعه‌شناسی ادبیات فارسی به دروس رشته‌ی جامعه‌شناسی در سطح کارشناسی پیوست، که البته آن‌هم اختیاری بود و نه اجباری (روح‌الامینی، ۱۳۷۵: ۲۳-۲۴؛ کوثری، ۱۳۷۹: ۳۴-۳۵).

در شرایط کنونی، یکی از مشکلات هویتی این درس، عنوان مصوب آن